

În *Săptămână ALTFEL* am avut ocazia să trăiesc o experiență cu totul surprinzătoare: o seară/noapte care, pentru început, nu părea să promită prea multe, m-a făcut să descopăr dorința de a crea frumosul, să nu vreau să mă opresc din pictat. Am descoperit, alături de *devoratorii de (c)arte*, o putere despre care nu știam că există în mine, dar care, probabil, abia aștepta să fie pusă la încercare.

Totul a început încă din momentul în care am auzit care era tema: stilul marelui pictor postimpresionist Vincent van Gogh, cel care a avut o influență puternică asupra artei din secolul XIX-lea. Pentru mine, van Gogh este nu doar un pictor pe care îl admir de foarte mulți ani, ci și sursa unei emoții pe care n-o pot descrie în cuvinte.

Idea să pictez o noapte întreagă mi se părea aproape imposibil de realizat, nu sunt genul de persoană care să renunțe cu ușurință la somn, dar, treptat, am ajuns să mă adâncesc în culori, în micile liniuțe pe care le trasam pe foaie, am ajuns să cred că spiritul lui Vincent a coborât peste mine și a pus stăpânire asupra creionului meu, a pensulei cu care lucram, asupra mâinilor mele. Incepusem să creez. Nu mă puteam opri, deși ajunsesem să pictez în genunchi, pentru că mușchii picioarelor nu mă mai susțineau, sufletul și mintea îmi erau acolo, pe hârtie. Culorile prindeau viață și, chiar dacă ceea ce voi spune ar putea suna banal, mâna mea nu se putea opri din pictat. Este ceva ce aș vrea să re trăiesc din nou și din nou și din nou.

Primeam, în atelierul nostru improvizat, scurte vizite din partea profesorilor și a colegilor, care mereu ne întrebau „Mai puteți? Nu ați obosit?” Dar noi mereu rosteam acel „nu” ferm – nu aș fi vrut parcă să termin niciodată aceea pictura, aș fi vrut să rămân acolo, între pensule și culori, să mă relaxez și să depun pe hârtie tot ce era mai bun, să evadesc din viața reală pentru câteva momente. Mă amuza îngrijorarea lor, pentru că știam că nimeni și nimic nu mă putea opri în acel moment. Desigur, am avut momente de descurajare/depresie/anxietate, îmi spuneam „De ce fac asta?”, „Nu sunt potrivită pentru asta”, vedeam cum colegii – care în urma acelei serii, mi-au devenit prieteni – se descurcau mult mai bine decât mine și voiam să renunț... În inima mea totuși se aprindea o dorință de neînfrânt, astfel, am dat la o parte toate aceste gânduri negative și am mers mai departe.

Colega mea m-a ajutat să văd că în toți oamenii poate exista o pasiune, care apare când te aștepți mai puțin, o vedeam cum picta cu un zâmbet de fiecare dată când îi plăcea ce iese sau

încruntându-se ușor, când culorile nu se potriveau. Aceste mici momente te fac să-ți recâștigi încrederea în umanitate și să vezi că în tot omul exista ceva frumos, îi mulțumesc cu sinceritate pentru asta.

Orele treceau, inima îmi bătea mai tare la gândul că nu o să-mi ajungă timpul și că o să trebuiască să-mi părăsesc lucrarea.

Glumele, sfaturile și poveștile care erau spuse pe acel hol, departe de toti ceilalți, ne țineau treji. Aveam și momente de visare, precum cel când ne-am întrebat dacă, peste ani, când noi nu vom mai trăi, lucrările noastre vor valora ceva sau, dimpotrivă, vor fi uitate cu totul. Pe rand au început să apară și satisfacția, bucuria de a vedea că ceea ce ai făcut e apreciat.

Spre final, am început să-mi prețuiesc talentul, tăria cu care am stat până dimineața să pictez, oamenii, culorile, viața...totul avea sens acum, totul avea o legătură, totul era FRUMOS.

În aceea seara m-am simțit ca într-un carusel al emoțiilor, cu suișuri și coborâșuri amețitoare. La final, rămân doar satisfacția și dorința de a retrăi din nou acele clipe.

Poate că toate cuvintele mele povestesc prea simplu o seară de luni spre marți, dar pentru mine, a fost unul dintre cele mai adevărate, sincere și de impact experiențe, care m-a făcut să realizez că trăiesc.